

Alexandra:

Egy felejthetetlen varázslat Lengyelországban

Körülbelül egy éve bukkantam rá az Európai Önkéntes Szolgálat lehetőségére, amellyel rengeteg országba, rengeteg féle programra el lehet menni önkénteskedni, szinte nulla költséggel. Akkor eldöntöttem, hogy nekem legalább egyszer ki kell próbálnom életem során egy ilyen programot...

Majdhogynem véletlenül találtam rá a lengyelországi Szczecinben eltölthető két hónapos önkéntes munka lehetőségére, és eleinte nagyon féltem jelentkezni, aztán mégis megtettem, és nagy szerencsémre ki is választottak. Magyarországról még Rita jött velem, Szegedről.

A Multi-Kulti néven futó kéthónapos intenzív programunk során 8 másik önkéntessel voltunk együtt, két olasszal, két portugállal, két spanyollal és két románnal. A fő feladatunk az volt, hogy a fogadó szervezetünkbe érkező lengyel gyerekekkel játszunk és tanuljunk. Saját kultúránkról tanítottunk nekik, illetve cserébe ők is tanítottak minket. Eközben szórakoztunk, játszottunk és mindenképpen bővítettük egymás életét.

Időnk többi részében más helyi szervezetekhez is elmehettünk tevékenykedni, ezek között szerepelt színház, Európai Filmfesztivál szervezésében való segítség, sportarénában segítség, helyi kapcsolat- és közösségépítő programok szervezése, és más táborokban még több gyerkőccel való foglalkozás. Mi dönthettük el, és mi oszthattuk be, hogy mikor és hol szeretnénk hozzáadni a helyiek életéhez egy kicsit a saját kultúránkból.

Amikor jelentkeztem, már tudtam, hogy mire vállalkozom. Ennek ellenére is sikerült meglepnie az életnek engem e két hónap segítségével. Tudtam, hogy tanulni fogok, hogy fejleszteni fogom a készségeimet, de arra nem gondoltam egy percig sem, hogy alapvető elhatározásaim és elveim fognak meginogni attól, hogy egy nyár erejéig másik városba költözöm, máshol fogok élni, más emberekkel.

Először is olyan embereket ismertem meg, akik részei lettek az életemnek, és soha nem fogom őket elfelejteni, ahogy azt sem, amit adtak nekem. Sorstársak, barátok és talán kis család voltunk ott, hacsak egy nyárra is, de azzá váltunk. A koordinátoraink és segítők szüleinkké, mi önkéntesek egymás testvéreivé és barátaivá váltunk. A mindennapjainkat osztottuk meg egymással, meg kellett ismernünk egymást, meg kell tanulnunk elfogadni egymást és egymás szokásait. Megosztottuk a boldogságunkat, és meg kellett a szomorúságot, problémákat is.

Olyan dolgokat tanulhattam ezektől az emberektől, hogy hogyan fogadjuk el a másik véleményét, ha teljesen különbözik a miénktől, hogyan segítsünk, hogy maradjunk kitartóak és reményteliek még a legrosszabb napokon és időszakokban is, megtanultam mérlegelni a dolgok fontosságát az életemben. Önbizalmat adtak és általuk megismerhettem és megerősíthettem a jó tulajdonságaimat, a rosszakon pedig elkezdhettem javítani. Megtanítottak arra, hogy felesleges aggódni sokáig olyan dolgokon, amiken nem tudunk hirtelen vagy egyáltalán változtatni. Végül, de nem utolsó sorban pedig megtanítottak újra arra, hogy hogyan kell szeretni egymást és az életet, amíg lehet.

Az intenzív angol és egyéb idegen nyelveken való tanulás és közlekedés, a tengernyi program és a nagyszerű emberekkel való megismerkedés csak hab volt a tortán. Láttuk a hatalmas Berlint, csápoltuk a Woodstock fesztiválon, kajakozva néztük végig Szczein partját, hajókiránduláson láthattuk a környék gyönyörű zöld- és vízövezeteit, mezítláb sétálva álmodoztunk a Balti-tenger homokos partján, betekintést nyertünk a szczeni rádióba és televízióba, végigkóstoltuk a lengyel konyhát, és még sorolhatnám napokig, hogy mennyi élménnyel lett gazdagabb az életünk, ami természetesen nem lett volna ugyanolyan az emberek nélkül.

Összegezve az ott töltött nyaramat, a legfontosabb dolog amit megtanultam az, hogy nincsen recept az életünkre, és teljesen felesleges eltervezni minden egyes napunkat, mert úgy lesz emlékezetes és felejthetetlen, ha teljes erővel megküzdünk az elénk kerülő akadályokkal, és ugyanígy részt veszünk az izgalmban, élményekben és élünk a lehetőségekkel, amiket az élet felkínál nekünk. Ennek ellenére sosem szabad elfelejtenünk, hogy honnan jöttünk, és azokat az embereket sem, akik valaha fontos részei voltak vagy lesznek az életünknek.

Köszönöm mindenkinek, aki segített és közreműködött abban, hogy részese lehettem ennek a kalandnak!

Rita:

Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy az alapítvány segítségével Szczezinben, Lengyelországban tölthettem el két hónapot a nyár folyamán. Az első benyomásom a városról nem volt éppen a legjobb, mert nem olyan modern, mint ahogyan azt vártam, de ahogy teltek a napok, majd a hetek, szépen lassan megláttam a szépségeit és megszerettem.

Magyar koordinátorunk alapos szervezésének köszönhetően, mondhatni minden zökkenőmentesen ment. A fogadó szervezet tagjai kedvesek és mindig segítőkészek voltak velünk, rengeteg programot szerveztek nekünk. A csapat többé-kevésbé összekovácsolódott a két hónap alatt, az olaszokkal és a portugálokkal szoros kapcsolatot alakítottunk ki. Magyar partneremmel és szobatársammal szerencsére hamar összebarátkoztunk, így támaszt nyújtottunk egymásnak a nehezebb pillanatokban. :)

A projekt sokrétű volt és összetett. Kétszer két hetet töltöttünk el a mi kis Multi Kulti csoportjainkkal, ez idő alatt saját országaink kultúrájával igyekeztünk megismertetni a lengyel gyerkőcöket. A többi napon workshopokon vettünk részt vagy éppen más városi civil szervezetek munkájában segítettünk. Fantasztikus embereket ismertem meg ezen a nyáron és bár kevés ideig lehettem csak velük, hihetetlenül megszerettem őket.

Bár nem egy nyelvet beszélünk és ez sokszor nehézséget okozott, de az a barátságos légkör, ami körülvett mind a saját csapatunkban, mind a különböző gyerekcsoportokban, egy felejthetetlen élményt nyújtott nekem. Maradt még 10 EVS hónapom, melyet igyekszem majd kihasználni és mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy igenis vágjon bele és menjen, mert megéri. ;)

